

ЧЛОСТЬ ВТОРА.

Богъ съдъл, искленъ съ гнѣвъ, безъ милостъ: а онъ, който съ съди, е грѣшникъ, преступникъ и виновникъ. На четвъре рода съ раздаватъ всити грѣхове, за които всѣкой человѣкъ ще даде въ съднилъ денъ, кратъкъ счетъ на Бога. Първиятъ родъ злъ дѣла е, чюто смы ные сами правили. Вториятъ родъ пакъ злъ дѣла е, гдѣто смы били причина на дрѣгыты да ги правятъ. Третиятъ добри дѣла, които ные не смы правили. Четвъртиятъ пакъ добри дѣла, които не смы допускали на дрѣгыты да правятъ. Есичкитъ ще съ издираватъ, не само голѣмъты, иж и малкыты, „Малѣйша жъзъ прогневленій на испытаніе приходъ тесъ“ помянвка Нѣскій Григорій. Въ каквото и да смы съгрѣшили съ ума до най-малкото помышленіе: въ каквото и да смы съгрѣшили съ ума и до праздно слово: въ каквото и да смы съгрѣшили съ дѣло, и до най-малка погрѣшка. Есичкото отъ първо до послѣднѣе ще съ ви: и не ще можемъ тогава да утамимъ ни едно нѣщо, както сега утамкамъ предъ хорскыты очи, и предъ самія дѣховникъ. Есичко ще излѣзе на ѹавѣ съ самія той видъ, и съ самото обстоятелство, кое какъ е въело: и не ще можемъ да преокрънемъ ничто, както правимъ сега, като мамимъ хората съ лжи, като имъ показвамъ едно вмѣсто дрѣго, и представлявамъ лицемѣріето за добродѣтель. Не, оўзримъ во вѣрѣ къ съ, говори великий Василій, тамъ предстоѧща на мъзъ дѣла, и показвуючи съ противолична разумъ наше мъзъ со склонностъ-та? Ивило съ нѣгдѣ си подхърлено отъ нѣкого лжовно писмо, чија рѣча го е написала? не знаемъ. Подканена на любодѣяніе незловива дѣвица: кой е баща на роденото отъ неї дѣтѣ? не знаемъ. Разнесло съ каквогодѣ за нѣкого слово на укорително въ нѣщо си осажданіе: кой го е казалъ? не знаемъ. Загубилъ съ единъ сващенъ съдъ отъ нѣкожъ църква, една скъпа веци въ нѣчія си кѫща: кой ги е открадналъ? не знаемъ. Я отъ всичко най-лоше е то, гдѣто правятъ съ осаждава,